

19. s. Trin. 2011. Højmesse
3 – 289 – 675 // 319 – 492 – 14

Kan man se troen?

1.

Vi synger to Martin Luther salmer i dag. Og det har sin anledning, som nok ingen umiddelbart tænker på. Og jeg havde måske også overset det, hvis jeg ikke havde været inde på en tysk hjemmeside på nettet med kirke og teologi, og blev gjort opmærksom på, at i morgen 31. oktober, er det Reformationsdag. Den dag vi fejrer – eller i hvert fald i Tyskland måske mest (men man gjorde det også i gl. dage, om ikke på selve dagen, så søndagen før). 475 års jubilæum.

Så nu kipper vi flaget for ham, der har lagt navn til vores kirke: den evangelisk-lutherske kirke. Men det gør jeg kun, fordi vi kan inddrage ham som fortolkningsnøgle til vores evangelium i dag. For var der noget, Luther kendes på, så var det optagethed af det, som er dagens hovedspørgsmål: hvad er tro?

Hvad vil det sige at tro på Gud? Hvor sidder troen? Kan man mærke troen i ens liv? Og hvor kan man mærke det? Sidder troen i øjet, i hænderne, i øret, i hjertet? Ja, hvad betyder troen for et menneske?

2.

I Luthers fortolkning af evangeliet til i dag siger han om tro: **tro er at lægge sit hjerte hos den, der kan hjælpe én.**

Bibel-teksten var i centrum for Luther. Hvad hører og ser vi i fortællingen. Og Luther gør meget ud af at se på overfladen af teksten, hvad der sker: Der er nogen, der har hørt et rygte om Jesus og derfor aser og maser for at møde ham. Tro lever af rygter om Gud. Tro er baseret på gode rygter. Rygter om at nogen kan hjælpe. Der er nogen mennesker, der har en syg ven. De gør alt, hvad der i deres magt og mer til for at komme ind til Jesus. De river taget af et hus og for at sænke den syge ned til Jesus, så han kan helbrede ham.

Tro lever af en TILLID til Gud. Tiltro til, at andre kan hjælpe. De må i Jesus finde en tro-værdighed, der gør dem helt sikre på: han er manden, der skal redde os. Tro er at man finder Jesus troværdig som en person der agerer på Guds vegne.

Med denne fortælling om Jesus i Kapernaum, kan vi altså indkredse, hvad Luther mener om troen. Tro er i mennesket en følelse af, at man ikke kan klare tingene selv. Tro er at række ud imod en anden, der kan hjælpe én. Luther siger i prædikenen, at alt for mange har en skepsis over for dåben, nadveren, absolutionen. Hvorfor? Fordi de ikke regner med, at andre, at Jesus kan hjælpe dem. For man kan selv.

Tro er altså: at lægge sit hjerte hos den, der kan hjælpe én.

3.

Vi går lige ind i Markus' beretning om underet i Kapernaum. Markus fortæller, at da mændene kom med den syge på båren, SÅ Jesus deres tro. Han så deres tro med sine øjne!

Ka' man se andres tro? Ja, åbenbart! Jesus kan. Mange går rundt og tror, at troen er usynlig. Det er en følelse indeni mig. Men den kan ikke ses! Vor Herre bevares, det er jo kun de hellige, der tror på at tro er noget ydre! Nej, min tro er meget privat og kan slet ikke ses!

Jesus SÅ deres tro! De fire mænd, som bærer båren med den lamme, er selv båret af tro. De pukler løs, de graver sig ned gennem taget og sænker båren ned lige foran Jesus. Og Jesus så deres tro. Troen sidder i menneskers hænder og fødder, der bærer en syg til Jesus.

Deres handling afslører deres tro. Det ydre er udtryk for noget indre. Troen hos disse mænd er ikke bare en rørelse, en følelse, en overbevisning, en mening. Nej, den viser sig i en konkret handling.

Jeg har været til 4 begravelser i denne uge. Når familie og venner og arbejdskammerater bærer kisten ind, sætter sig på bænken, synger lovsang, lytter til ordene om *Af jord er du kommet, til jord skal du blive, af jord skal du igen opstå*, alt imens de græder, så er det tro. De udviser i handlingen en stor tiltro til, at deres kære afdøde ikke bare er et navn, som den døde går ud af og som rækker ind i den blæsende verden..... ikke bare en frakke, lidt mønter, en ligning, der aldrig går op..... Men at det er et menneske, hvis blod er helligt og tilhører Gud. Derfor går vi i kirken, for mennesket tilhører den HELLIGE – nemlig Gud. Vi er ikke væsener, der går fra intet til intet, nej vi er væsener, der er stemplet ud af evighed og ind i evigheden.

Så handlingen er udtryk for tro. Som kan ses.

4.

Og da Jesus handlede overfor den syge og gav ham sin tilgivelse, da kunne det ses. Han blev rask og sendes hjem, dér hvor han hører til. I troens verden – i Guds rige kan alt ske, alt er muligt, kun troen sætter grænser. Den lamme bliver bogstavelig talt så oplivet over tilgivelsen, at han derpå står op, tager sin bære og går hjem.

Det uventede sker, og vi mærker det i hele kroppen! Altså troens frugter: tilgivelsen.

Man har gået i lang tid og ruget over et ondt ord, der er blevet sagt. Pludselig mødes man med den anden og en tilgivelse bliver givet. Det er livsforløsende. Byrden af en tung samvittighed tages af ens skuldre: hvor det var sort,

bliver det lyst. Jeg oplever dagen som ny, som var det selve skabelsens morgen, søndag morgen på ny. Nu først begynder livet.

Som man kan MÆRKE troen som en dyb tillid...Som man kan SE troen som en handling....sådan også med tilgivelsen...den kan mærkes...den kan ses...for den giver en styrke til at give sig i lag med livet i gang.

5.

Jeg hører som præst ofte udsagn som flg.:

"Jeg er ikke i stand til at tro"....."Troen er ikke en evne, jeg har fået".

Det er udsagn, der siger noget om, at tro er noget vi præsterer. At tro er sådan et slags gen, som nogen har og andre ikke har. Eller at tro er en egenskab, et anlæg nogen har fået og andre ikke.

Må jeg lige præsentere nogle billeder for Jer om tro fra de salmer vi synger i dag. Vi behøver ikke at hente dem andre steder.

*"O talsmand! Lad os finde trøst,
Som barnet finder den ved moders bryst*

At være fyldt af talsmanden, dvs af helligånden, det er det samme som tro. Og troen er at sammenligne med at man bliver taget om og op ligesom et barn der lægges til moderens bryst.

Tro er at have så stor en tillid, ja overgivenhed til Gud ligesom man har til sin mor. Det eneste, der kræves at et menneskes tro er, at man har mærket sin mor, sin far, sin elskede – for når man har mærket omfavnelsen er troen tilstede. Tro er at vide, hvor man skal vende sig hen, når man er i nød!

*"Gud vi er dine hænder
dine hænder, gode Gud"*

Tro er ikke at give, men først og sidst at modtage. At være udleveret til andres hænder. Næstens hænder. Guds hænder. Jeg tror, fordi der er nogen, der tror på mig. Jeg tror, fordi Gud tror på mig.

Så jeg tror, man skal spare sig al den overanstrengelse at søge efter den tro, man skal stampe op i sig selv. Og så tror jeg ikke, det er anderledes for os som er her i dag som for alle andre, for ved at se mig om, kan jeg SE andres tro:

Jeg ser, at forældre bærer deres børn til dåben – de finder Gud troværdig som en kærlig far.

Jeg ser, at forældre kommer til babysalmesang og vugger deres børn i et tæppe alt imens mødrene synger: Sov sødt barnlille.

Jeg ser, at konfirmander med kasketten i nakken og mobiltelefon i hånden ber: forlad os vor skyld...

Jeg ser, at menneske sætter sig ind i kirken for at være alene med Gud, for kun Gud kan give den tilgivelse, der standser den dårlige samvittighed.

Hvad var det nu Luther sagde om, hvad tro er:

Tro er at lægge sit hjerte hos den, der kan hjælpe én.

Mit livs lykke, frelse ligger et andet sted. Nemlig hos den anden, der kan hjælpe mig. Hos Gud.

6.

I denne uge kom der en ny bog på markedet med titlen: DEN 3. REFORMATION. Den har allerede været meget omtalt.

Om bogen var timet til at komme lige op til 450 års Reformations-jubilæum, ved jeg ikke, men forfatteren (generalsekretæren for bibelselskabet) mener, at vi er kommet til en ny Reformation. Den 3.

Den 1. Reformation – overgangen på Harald Blåtands tid – kristningen af danerne. Den 2. – den lutherske reformation i 1500-tallet, som vi altså fejrer i dag. Den 3. – er vi allerede midt i. Den hedder google-buddisme. En reformation, der kort fortalt indebærer, at vi stykker vores egen religion sammen med lidt fra buddismen, lidt fra hinduismen, lidt fra kristendommen. En cocktail af alt godt fra google-maskinen, hvor vi foruden alt den andet vi søger her, også søger og finder vores religiøse redskaber til at kunne klare vores liv... Eller rettet MIT eget liv. For det som kendetegner den 3. reformations religiøse mennesker iflg. forfatteren er en JEG-religiøsitet, hvor man klarer tingene selv.

Hør hvad én af den 3. reformations udøvere siger: *"Jeg er fatalist (c: tror på skæbnen). Jeg tror på, at det, der skal ske, det sker. Du har en skæbne. Du har en imaginær konvolut, når du kommer, med de ting, du skal lære i dette liv"...og fortsætter..."jeg har mine Tarotkort som hjælperedskab til at se ind i mig selv og mine følelser....og så klarer jeg det hele selv".*

Livet er lagt til rette på forhånd. Som en slags karma-lov, hvor alt skrider frem som et nødvendigt forløb. Intet kan ændres. Alt er udstukket i en gul konvolut, det er bare at åbne den. Og jeg har kun mig selv som hjælper i det spil.

Jeg tænker på de mænd, der kom bærende med den lamme på båren og asede og masede og bøvlende for at få ham ned til Jesus.

Hvorfor i alverden dog gøre det. Det er jo hans konvolut. Lad ham passe sig selv? Og fortæl ham, at han skal kigge ind i sig selv og sine egne følelser. Så vil han måske blive klar over, hvad han skal gøre!

Mit livs lykke afhænger altså af mig selv. I den 3. reformation. Så tror jeg nok, jeg foreløbig holder mig til at den 1. og 2. reformations tro: At mit livs lykke ligger hos en anden, hos mit medmenneske og hos Gud.

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud,
Som det var i begyndelsen, så nu og altid.
Amen.

*Vi takker dig, min himmelske Fader, ved Jesus Kristus, din elskede Søn, fordi du denne nat har bevaret os fra al skade og fare.
Vi beder dig, at du også denne dag vil bevare os fra synd og alt ondt, så vores gerning og vores liv må behage dig;
for vi betror os med legeme og sjæl og alt i dine hænder.
Lad din hellige engel være med os, så den onde fjende ikke skal få magt over os*

Amen

(Luther)